

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XXI. ÉVF. 1. SZÁM
2016. DECEMBER

Mária lelkületével

Nem szeretem a bulvár médiát. Ez év elején, mégis megtorpantam a televízió előtt, mert egy gyönyörű, fekete hajú, tágra nyílt szemű kislányt láttam meg, ahogy két guggoló felnőtt között állt egy színpadon. Az egyik az édesanyja volt. A másik asszonynak sztetoszkóp volt a fülében, amivel könnyek között hallgatta a kislány szívhangját. Hallgatta elhunyt kisfia szívdobogását, mert a kómából fel nem ébredt gyermeke szívét ajándékozta oda.

Mindezt három-négy percig néztem. Aztán tovább léptem, és mindig a síró édesanya alakja jelent meg, nem a boldog anyáé, aki a szívátültetés után magához ölelhetette gyógyult gyermekét. Egyre csak az járt a fejemben: Mit érezhetett a fiatal édesanya, amikor kisfia szívdobbanását újra hallotta? Megrázó, fájdalmas vagy mégis örömteli volt, amit át kellett élnie? Mit érezhetett, amikor megtudta, hogy gyermeke meg fog halni? Lázongott, átkozódott? Vagy hitben élő ember, aki imával tud Istenhez fordulni? Segítettek neki fájdalma elviselésében? El tudta képzelni mi vár rá? Nem tudhatjuk.

És a Szűzanyára gondoltam. Mária sem tudta, mi vár rá az életben. Megélt hitében teljes szívvel ráhagyatkozott Istenre, amikor az angyal meglátogatta.

„Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál ”... az angyal ezt mondta neki: Ne félj Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz és Jézusnak fogod elnevezni.” (Lk 1,28.30-31)

Nem értette Simeon szavait, amikor Jézust, születése után nyolc nappal bemutatták a templomban: „Simeon áldotta őket és így

szólt anyjához, Máriához: „Soknak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: jel, amelynek ellene szegülnek - s a te lelkedet is tör járja át –hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése.” (Lk 2, 34-35)

Nem tudta, mi vár rájuk az egyiptomi meneküléskor sem. Hallgatott Józsefre, aki hitt az angyal szavának. Védte, óvta fiát az úton József segítségével, mert az édesanyák feladata ez. Visszatérve Názáretbe szelíd szeretettel nevelte Jézust. Tanította az akkori szokásoknak megfelelően. Nem tudom elképzelni Máriáról, hogy türelmetlen lett volna, mert lelkében Isten békéje lakott. *„a gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt anélkül, hogy szülei észrevették volna... Három nap múlva ráakadtak a templomban anyja így szólt hozzá:” Fiam miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk.” (Lk 2,43b.46.48b))*

És szenvedett Jézussal a Golgota felé vezető úton, és vele szenvedett, amikor keresztre feszítették. Zokogott, gyászolt a kereszttel, amikor ölében tartotta holt fiát. Mária kimondhatatlanul nagy ajándékot kapott, az Istenbe vetett hit erejét.

A történetben szereplő édesanya is ajándékot kapott az Istentől, az ajándékozó szeretet örömét. Úgy gondolom, megtapasztalta Isten szeretetét, bízni tud Isten irgalmában. Talán hittel tudja kimondani: Legyen meg a Te akaratod, mert gyermeket visszaadni a Teremtőnek az Örökéletbe vetett hittel, a találkozás reményében lehet.

Ajándék és példakép nekünk Szűz Mária, aki igent mondott Isten akaratára, Jézus születésére. Ajándék, hogy karácsony ünnepén mi is hálát adhatunk gyermekeinkért, hogy nevelhetjük őket Isten szeretetében. Erőt merítve Mária szelíd, alázatos hitéből.

Bárhonnan, térünk haza, a hazafelé utat mindig rövidebbnek érezzük. Talán mert emberileg születésünkig nincs idő, földi életünk pedig rövid, mint a hazafelé vezető út, az Örökéletbe. Rövid az idő. Kinek-kinek Isten akarata szerint

Burger Gáborné

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft. Felhívjuk a figyelmet, hogy az OTP-s csekkek már nem használhatóak, mert a Plébániának új bankszámlája van a CIB Banknál.
--

Uram, irgalmazz!

Isten irgalma a teremtés kegyelmétől a megváltás kegyelméig
(elmélkedés)

A Viskó c. darabban Mackenzie személyes tragédiája okán szemrehányást tesz, hogy Isten nem tesz semmit, de meg sem akadályozza a rosszat. Sophia, aki a Bölcsesség lelke, az alábbiakat válaszolja: „Ő a keresztet választotta, ahol a kegyelem a szeretet által diadalmaskodik az ítélet felett. Vagy szeretnéd, hogy jogszerű ítéletet gyakorolna mindenki felett?”

Isten jogszerű ítélete az ember halálát jelentené – még életében is a bűnei által, nemcsak testi halálában.

De Isten nem azért hozta létre művét, hogy így legyen. A Teremtéstől gondoskodik az emberről, akit saját képmására teremtett, s aki már a Paradicsomban elfordult Tőle, amikor - tilalma ellenére - evett a tudás fájáról.

Már ekkor is megnyilvánult az a végtelen szeretet, hogy az emberpárra nem a halál várt: „az Úr hívta az embert” (Ter 3,9). Bűne nem maradt következmények nélkül, eltávolította az Édenkertből, fájdalommal, fáradtsággal, viszályal, szenvedéssel terhelte sorsát. Mégis óvta őket, bőrből ruhát készített az embernek és feleségének, s fölöltöztette őket.” (Ter 3,21)

A bűn következményei nemcsak az emberpárt sújtják. Isten a kígyónak is megmutatja sorsát: ...ellenkezést vetek közéd és az aszszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15) Ez az ígéret csak az emberöltők sora után bekövetkező események alapján nyerhetett számunkra értelmet.

Isten és ember kapcsolata az ószövetségi szövegek alapján az ember helyes, illetve helytelen döntésének következménye, a szövetségek megszegése, bűnei, és ezek miatti bűnbánata, Istenhez való könyörgése, hogy mentse a fogságokból, és Isten megbocsátásának végtelen sorozata.

Isten elküldi a prófétákat, hogy az ember ne veszítse el reményét – de, az ember nem hisz és elfordul Istentől. Egyre határozot-

tabb Isten üzenete: „A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad.” (Iz 9,1) „Mondjátok a csüggedt szívűeknek: Bátorság! Ne féljetek! Nézzétek, eljön Istenetek!” (Iz 35,4)

Isten irgalma végtelen az ember iránt. „Isten elküldte Gábor arkangyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz.” (Lk 1,26) „Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod nevezni.” (Lk 1,30b-31)

Isten elküldte Fiát, hogy beteljesedjék legnagyobb irgalma, hogy az embert az örök élet részesévé tegye – a megváltás által.

A megváltás műve az emberért van. Jézus kereszthalála és feltámadása által valósul meg a megváltás kegyelme - az isteni Irgalom ember által fel nem fogható mértéke, mélysége, amire az ember érdemtelen lenne, ha Jézus nem járna közbe értünk.

„Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy, akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon. Az az örök élet, hogy ismerjenek téged az egyedüli igaz Istent, és azt, akit küldtél, Jézus Krisztust.” (Lk 17,2-3)

Jézus könyörög azokért, akiket „nekem adtál, mert a tiéd” (Lk 17,9) és azokért „akik szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek.” (Lk17,20-21)

Mindez miért, mi volt a cél?

„A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is felismerték, hogy te küldtél. Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.” (Lk 17,25-26)

Ha belegondolunk ebbe a kapcsolatba, ahogy Isten az embert szereti, fel sem tudja fogni, hogy mit adhatunk ezért, mivel viszonzozhatnánk: a kereszthalál áldozatát és a feltámadás általi megváltást az örök életre?!

De, még ebben a kételyben is segítséget kapunk:

Jézus elküldte a Vigasztalót – hogy adja nekünk a reményt: „Amikor eljön meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről”. (Lk 16,8) Jézus fölment a mennybe és helyet készít számunkra.

Megalapította a szentségeket – hogy az irgalmasság eszközei, a papok a bűnbocsánat hatalmát az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében gyakorolják.

Megadta a reményt, hogy bízzunk az Atya irgalmas szeretetében, segítségében – az ima által:

„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.” (Mt 6,8)

Ezt így találjuk meg a Miatyánkban:

❖ „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” – szükséges napi táplálékunk, jusson nekünk, és ha mi bőségben vagyunk, cselekvésünk által jusson másoknak is; ha „koldusok” vagyunk, mások által mi is hozzájussunk. De ne csak a kenyeret, hanem az Ige táplálékát is, Krisztus ránk hagyományozott Kenyerét, Krisztus Testét.

❖ „s bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” – bűnösök vagyunk, erős elhatározásunk, hogy többé nem vétkezünk, számtalanszor meggyengül. Akarjuk tenni a jót, de bűnre hajló természetünk sokszor erővel győz le bennünket. Isten irgalmas szeretetében bízunk, hogy lágyítsa meg kő-szívünket, hogy a Szentlélek a szeretet által teremtsen bennünk „új szívet”, hogy a kapott seb begyógyuljon, a megbántás megértéssé, a sérelem együttérzéssé alakuljon.

❖ „és ne vígy minket a kísértésbe” – Jézus is elszenvedte a kísértést, de a kísértettséget felismerve elutasította a csábító lehetőséget. Mi sokszor nem tudjuk, hogy a kísértés: próbatétel-e, vagy a bűn „csábító megjelenése” játszik velünk. Isten kegyelmét kérjük, hogy értelmet adjon, erős lelkiismeretet, hogy a kísértés hatalmát legyőzhessük.

❖ „hanem szabadíts meg a gonosztól.” – „Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül.” Nemcsak halálunkban, de életünkben is áldozatul esünk a gonosz cselvetéseinek, cselekedeteinek. Kisebb-nagyobb bűneink, vétkeink, rossz döntéseink, a bennünket ért sorscsapások eredményeként sötétségbe jutunk, megjárjuk a

poklot. Életünk poklából is csak az Ő megszabadító ereje által tudunk szabadulni. Leszáll értünk, erőtlenségünkben magához ölel, vállára vesz, hogy a Világosságra jutva gyógyuljunk és „életünk legyen, és bőségben legyen.” (Jn 10,10)

Emberi értelmünk ezt fel nem foghatja, de megsejthetjük, ha szívünket kitisztítjuk, hogy a Szeretetnek minél több helyet adhasunk.

„... hogy, amint halálthozóan uralkodott a bűn, úgy uralkodjék az örökre szóló megigazulás révén a kegyelem is a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5,21)

Ponty Krisztina

Szent Márton ereklyéje templomunkban

Szent Márton, aki a pannonhalmi bencés monostor, a Magyar Bencés Kongregáció és a Területi Apátság egyházközségeinek védőszentje, 1700 évvel ezelőtt született. Születési évfordulója kapcsán a Területi Apátság mind a 15 egyházközsége – a Szent Márton év rendezvényeinek keretében – elvihette templomába a szent ereklyéjét.

Mi a templomunkba március 12-én hoztuk el és helyeztük az oltárra nyilvános tiszteletadásra. Az ereklye hat napos „itt tartózkodása” alatt minden esti szentmise előtt ereklyetiszteletet tartottunk, zömében a (mindenki számára még ma is hozzáférhető) Szent Márton évre kiadott Liturgikus Füzet alapján.

Szombaton az ereklye érkezése és fogadása napján Albert atya a szent püspökről, ereklyéjéről és az ereklyetisztelet liturgikus előírásairól beszélt, majd Szent Márton zsolozsmájából énekeltünk és imádkoztunk, elmondtuk a szent püspökről szóló litániát, melynek szövegét a Pannon-

halmára látogató püspökök, apátok homíliái alapján állítottak össze.

A vasárnaptól csütörtökig tartott ereklyetiszteleteken a szerzetes püspök életrajzából idéztünk részleteket, hogy felelevenítsük és elevenen tartsuk életpéldáját, melyből lelkületét is megismerhettük. Részleteket olvastunk fel a bencés szerzetesek Szent Mártonhoz szóló imáiból, valamint a Szent Márton kilencedben közbenjárását kérve terjesztettük kéréseinket a Mennyei Atya elé: az útra kelőkért, a kiszolgáltatott emberekért, az együttélés nehézségeit megtapasztalókért, hazánk jövőjéért, az életük értelmét és célját keresőkért, a környezetünkben élő szenvedőkért, a velünk együtt élőkért, az egyház tagjaiért és mindazokért, akiknek a feltámadás fényére van szükségük.

A szent csontereklyéjét tartalmazó ereklyetartót - a hat nap letelte után - pénteken Albert atya visszavitte az állandó helyére, a pannonhalmi bazilika altemplomába, ahol egy ónix tárolóban őrzik.

Bizonyára sokakban él még ezeknek a kora tavaszi napoknak az emléke, de talán nem volt hiábavaló újra felidézni egyházközségünk e jelentős eseményét, azoknak sem, akik részt vettek az ereklyetiszteleteken, azoknak sem, akik a szentmisék után közel-

ről megtekintették, kézbe vették az ereklyetartót, azoknak sem, akik csak hallottak róla, de talán azoknak sem, akik csak most olvasnak róla.

-tsa

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására**

Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003

Milyen édes, milyen jó, ha a testvérek együtt vannak...

Aki Kőszegen volt cursillon, azt egy kép fogadja az első napon és a fenti kedves felirat. Gyakran eszembe jut ez a kép, mosolygós-kedves emberfigurák ülnek egy fagyaltos tölcserben, mint a fagyigombócok, és egymás buksiját nyalogatják. Így leírva, talán groteszknek tűnik, de én nagyon szeretem ezt a képet és azt az érzést, amit sugall. Jó az embernek azokkal lenni, akiket szeret.

Ezért tartanak a cursillisták Ultreyákat. Szándékosan írtam többes számban, mert 2016. az Ultreyák éve volt. Egyre több csoport szánja el magát, hogy az országos és állandó találkozók mellett a saját régióban rendezzen Ultreyát. Mert szeretnénk megmutatni testvéreinknek, hogy vagyunk, hogy élünk Krisztusban. Mert a cursillo élet, az Ultreya ünnep. Családi ünnep. Nagyon nehéz családi rendezvényt szervezni. Számtalan kérdés vetődik fel: mikor legyen, hol legyen, mennyi vendéget hívjunk, mit adjunk enni? A győrszentiváni cursillisták már nem abszolút kezdők, elmúltunk 10 évesek, és a 2. Ultreyánkat tartottuk július 9-én, szombaton. A gondolat születésétől hosszú volt az út a boldog napig, tele izgalommal és félelmekkel, feladatokkal.

A nagy nap előtti este főpróba a színdarabhoz, lelki felkészülés. Éjjel nem tudtam aludni, gondolom a többiek sem. Kora reggel érkezünk az első helyszínre, szívünk, lelkünk ünneplőbe öltözve. Az érkező vendégek üdvözlése és a köszöntő után A Viskó című színdarab a moziban. Családias hangulat, Papa (Nagy Sanyi) előadás közben kiszólt a színpadról a sűgónak (Nyáriné Mónika): – Na, most sűgálja! A szívem vadul zakatolt a függöny mögött. De nem zökkentünk ki, az előadás csodásan sikerült.

Rövid pihenő után a templomban folytatódott az ünnep. Juhos Ferenc atya lelkesítő szavai után megilletődve vettük magunkhoz Krisztus drága testét. A tanúságtételek megható szavai után a szentségimádásban közösen imádkoztunk, férfiak-nők váltakozva formáltuk a zsoltár szavait. A közös imádság után a De colorest énekelve vonultunk az ebédlőbe. Vidám hangulatban gyorsan telik az idő. A testvérek lassan szedelőzködtek, sok-sok köszönet és hála a színdara-

bért, az ajándék imafüzetért, az ebédért az együttlétért. Néhányan ki-
esdték a De colorest spanyolul, nem tudom, hogy sikerült olyan han-
gosra a kezdés, engem is meglepett, de a hangom megtöltötte az
egész iskolát. Az új találkozás reményében elbúcsúztunk. A szeretet-
vendégség után a megmaradt nagy mennyiségű gulyáslevest és a ren-
geteg süteményt a hajléktalanszálló lakóinak adományoztuk.

Köszönet, és hála minden családtagnak az ünnep sikeréért! A
Szeretetet ünnepeltük Krisztusban, mert Krisztus a szeretet.

Ultreya! Ultreya! Ultreya! Tovább! Tovább! Tovább!

Mert Krisztus számít ránk, és mi az Ő kegyelmére!

De colores!

Skaperné Zsuzsa

„Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.”(Mt 5,7)

Július végén Lengyelországban Krakkó adott otthont az
Ifjúsági Világtalálkozónak, amelyet az irgalmasság jegyében
rendeztek meg. A találkozón a Bencés Szerzetesrend, illetve a
Bencés Iskolák és barátaik közel négyszáz fős csoportjával vettem
részt. Közel négyszáz fő, mégis mindannyian kapcsolatban voltunk
egymással és figyeltünk a másokra.

Hosszú, autóbusszal történő utazást követően délidőben
érkeztünk a szálláshelyünkre Krzeszowicébe. Egy helyi iskola
tantermeiben foglalhattuk el szálláshelyünket.

Érkezésünk napjának délutánján elindultunk Krakkóba, a Blo-
nia Parkba, hogy a világtalálkozó alkalmából egybegyűlt többi fiatal-
tal közösen fogadjuk a Szentatyát, aki villamoson utazva, sérült fiata-
lok körében érkezett a helyszínre. Ferenc pápa a találkozót megnyitó
szentmisén köszöntötte a résztvevőket, és örömét fejezte ki, hogy
olyan szép számmal összegyűltünk. A szentmise végén mindannyian
együtt énekeltük a találkozó himnuszát: „Ha Irgalmat őriz a szív, a
Boldogság öröme hív! Hiszen egy napon az irgalmas lelkek Irgalmat
nyernek!”

Hatalmas tömegben haladtunk a vasútállomás felé. Ez a tömeg abban különbözött minden más tömegtől, hogy az Élet volt benne. Az Élet járta át, ettől volt vidám és boldog egyszerre. Éjfél tájban érkezünk meg a szállásunkra. Nem jelentett problémát a padlón alvás, hiszen egy pillanat alatt mindannyian álomba szenderültünk.

Másnap reggel szentmisén vettünk részt. Dél körül indult a vonatunk Krakóba, ahol szabad programjaink voltak. Körülbelül húszan ellátogattunk a wieliczкаи sóbányába. Késő délután, késve érkezünk vissza Krakóba. Ekkor kezdődött a Keresztút a Szentatyával, amelyet a mi kis csoportunkkal - a tömegben át haladva a szektorunk felé - imádkoztunk és „jártunk” végig. Csodálatos, lélekemelő pillanatokot élhettünk meg. Ezen az estén újra érezhettük az Élettel teli tömegben Isten irgalmas szeretetét. A vasútállomáson a negyedik, Krzeszowicébe induló vonatra fértünk fel. A várakozás ideje alatt közös fotókat készítettünk a világ különböző tájairól érkezett fiatalokkal. Késő éjszaka értünk vissza ideiglenes otthonunkba.

Másnap reggel a szentmisét követően összecsomagoltunk és elindultunk a hosszú útra. Vonatra ültünk, majd Krakó elővárosában leszálltunk és hátizsákjainkkal felvértezve, gyalogszerrel indultunk útnak, az esti virrasztás helyszíne, a Campus Misericordiae, vagyis az Isteni Irgalmasság mezeje felé. Eleinte még vidáman, később már imában, Istenhez könyörögve, imádkozva folytattuk utunkat. Néha elfáradtunk, majd újra erőre kaptunk. Néha meggörnyedve a zsákunk súlya alatt, néha az ég felé tekintő arccal haladtunk, azonban a „feladom” gondolata senkiben sem merült fel. Néha csendben, néha énekelve, néha pedig a mögöttünk haladó dél-amerikai csapatnak köszönhetően táncolva róttuk a kilométereket, hegyen-völgyön át, a számunkra lezárt autópályán, egyre inkább a célunk felé haladva.

Kora este érkezünk a Campus Misericordiae-re. Elfoglaltuk helyünket a számunkra kijelölt területen. Mindannyian kialakítottuk az alvóhelyünket, hiszen az éjszakát a szabad ég alatt töltöttük. Hamarosan megérkezett a Szentatya. A Campus Misericordiae-n felállított szentévi kapun öt fiatal kíséretében lépett át. A szombati virrasztás a találkozó egyik legbensőségesebb eseménye volt. Több mint kétmillió (a találkozózn keringő hírek alapján) imádsága szállt az Ég felé, több mint kétmillió ember szíve együtt dobbant, az

imádságban - nemzeti hovatartozásunkra való tekintet nélkül- egyek voltunk Jézus Krisztusban.

A tanúságtételek köré írt színházi darabok és Ferenc pápa beszédét követően elcsendesedett a tömeg. Égő gyertyával a kezünkben együtt imádkoztunk. Egy emberként lélegeztünk, egyként dobbant a szívünk. A több, mint kétmillió ember egységes csöndje volt az egyik legszebb imádság. A legszebb és legmeghatóbb pillanatok egyikét élhettük át. Csodálatos volt számomra, hogy a különböző nemzetek között nem volt nyelvi akadály. Különböző nyelveken beszéltünk, mégis megértettük egymást. Ha nem volt közös, beszélt nyelvünk, akkor egy kedves mosoly, egy baráti kézfogás vagy éppen egy testvéri ölelés minden nyelvi akadályt feloldott, mert mindannyiunk számára volt egy közös nyelv: a szeretet.

A virrasztást követően több, mint kétmillió ember egymás mellett, békében és szeretetben tért nyugovóra. A Jóisten gondviselő keze betakart bennünket, ezernyi-csillagos égboltjával.

Másnap reggel a találkozó himnusza és a nap arcunkat simogató sugarai ébresztettek mindannyiunkat.

Időközben megérkezett Ferenc pápa. Délelőtt 10 órakor kezdődött a záró szentmise, melyen a Szentatya a következő szavakkal arra hívta fel a figyelmet, illetve arra biztatott mindenkit, hogy ne féljünk hinni az új, a nemzetek közötti gyűlöletet elvető emberiségben. „Ne veszítsétek el bátorságotokat, hanem mosolyogva hirdessétek a reményt, és legyetek áldás az egyetlen emberi család számára. A Teremtő valódi bátorságra hív, arra, hogy legyünk erősebbek a rossznál, szeretve mindenkit, még az ellenségeinket is”. Mindannyiunk számára nagyon elgondolkodtató útravaló volt.

A záró szentmise délben ért véget. A tömeg létszámát hűen tükrözte, hogy a közel négyszáz fős csapatunk fél 5 tájban jutott ki a helyszínről. A Krakóba vezető utat a feléig szintén gyalog tettük meg. Este Krzeszowicében részt vettünk a szentmisén, majd nyugovóra tértünk.

Az új nap virradtával elérkezett a Krakóban töltött utolsó napunk, melyen megtekintettük Krakó néhány látványosságát. Délután ellátogattunk a Szent II. János Pál Központba. Az Isteni Irgalmasság Bazilikában a szentmisén hálát adtunk Istennek, hogy részt vehettünk a világtalálkozón.

Szívünkben a találkozón kapott lelki útravalókkal és a viszontlátás reményében indultunk haza Magyarországra.

Hálát adok az Úrnak, hogy részt vehettem a Krakkói Ifjúsági Világtalálkozón. Hálát adok, hogy olyan csapatban lehettem, ahol mindannyian figyeltünk egymásra. Hálát adok a csodálatos lelki élményekért és azok üzeneteiért, melyeket szívemben magammal hozhattam és itthon továbbadhatom. Végül, de nem utolsó sorban, hálát adok az Úrnak az Ő irgalmas szeretetéért, amelyet nekünk embereknek ajándékozott.

„Segíts, Uram(...), hogy szemeim irgalmasan nézzenek,
hogy sohase gyanakodjak, s ne ítéljek külső látszat alapján,
(...)

Hogy irgalmas legyen a szívem,
hogy együttérezzek felebarátaim minden szenvedésével (...)”
(Fausztina nővér, Napló, 163.)

Zvezdovics Ildikó

Mese és kézműves tábor

A nyár derekán, júliusban 14 szorgos kisebb és nagyobb gyerek részvételével rendeztük meg a mese és kézműves táborunkat Reni néni és Márti néni vezetésével.

Ahogy táborunk nevében is benne van, elsődleges szerepet kapott a mese.

A nagy mesék, mesemondások ideje soha nem jár le – szerencsére. A mesékre mindig szükség volt, van és lesz, hiszen mindenki vágyik a varázslatra, a borzongásra, a csodák átélésének élményére.

A mese ugyanakkor rendkívül hasznos és nélkülözhetetlen a gyermek fejlődése szempontjából, hiszen annak segítségével gazdagodik fantáziája, szókincse, a mese szereplőivel azonosulva átélhet különböző helyzeteket, feloldhatja a benne felgyűlt feszültséget.

A felnövekvő gyermeknek óriási szüksége van arra, hogy átlássa az egyszerű emberi kapcsolatokat, szimpatizáljon a hősökkel, és felismerje a rosszakarókat. A főhősök bőrébe bújva éli át a veszélyt, a megmenekülést, az örömet, a bánatot, vesz részt kalandokban, harcol az igazságért, és nyeri el méltó jutalmát – vagy büntetését. A kicsikben így – tehát nem direkt módon - rögzülnek az erkölcsi tanulságok.

A mesék nem csak szórakoztatnak, hanem jelentős részben nevelnek is: az életről tanítanak, érzelmi kapaszkodókat nyújtanak és segítik a személyiség fejlődését.

Táborunkban napi szinten meséltünk, ehhez kapcsolódóan barkácsoltunk, festettünk, gyurmáztunk. Természetesen a játék sem maradhatott el. Sok-sok jó kis fejlesztő játékot próbálhattunk ki, a „Rotikom” elemeit összeépítve, megmászva szinte az égig érték gyerekeink.

Az időjárás kegyeibe fogadott minket, az egész hetet ragyogó napsütés kísérte. Az udvart is birtokba vettük, mozgásos játékokkal igyekeztünk a gyerekeket kicsit lefárasztani. S itt nem feledkezhettünk meg Albert atya kutyáiról sem, akik aktív részesei voltak játékainknak.

Napi sétánk az ebédeléshez vidám hangulatban telt, s visszafelé úton többször megálltunk egy kis játszótérre.

Szardán különleges élményben volt részünk. Rikovich Dezső közreműködésével lovas kocsis kirándulást szerveztünk. Utazásunk során megfigyeltük kicsit magasabbról utcáinkat, majd az erdő szélén mindenki felülhetett egy kicsit a lóra. Innét gyalogosan folytattuk utunkat, séta közben bárányokat, kakasokat, pávát figyeltünk meg. A Milleniumi parkban megpihentünk egy rövid játékra, s megfáradva indultunk tovább ebédelni.

Jó érzés volt látni, hogy a hét során a gyerekek mennyire összehatókoztak, a nagyok folyamatosan segítették a kisebbeket, s a hét végére igazi kis közösséggé kovácsolódtak össze.

Tompa Ferencné

Nyári biciklitúra

Az Albert atya által a nyáron megszervezett biciklis túrán számos érdekességet láttunk.

Az első napon sikerült eljutni egy régi orosz atombunkerhez, ami egyben laktanya is volt a föld alatt. Az egész napos eső megpróbált az utunkba állni, és többször át kellett szervezni az utat, hogy megfelelő menedéket találjunk, de mi nem adtuk fel.

A második nap már kisütött a nap, de a Kis Moszkvánál zátonyra bicikliztünk (magasrangú katona hiányában nem engedtek be minket). Utunkat folytatva a sár lepett el minket. A harmadik nap szokásosan a Cuha-völgyében roboghattunk hazafelé.

Nagyon jó hangulatban teltek a nappalok és esték, mert a társaságunk összeszokott volt. Jó volt próbára tenni túrérszámait. Számomra nagyon jó élményeket adott ez a túra is.

Nyári Kristóf

Benyomás ☺

Az egyik alkalommal, ahogy az interneten böngészttem, láttam, hogy a szentiváni templomban orgonakoncert lesz. Mindjárt beírtam a naptárba attól függetlenül, hogy megnéztem volna, ki is az előadó.

A koncert megkezdése előtt a tisztelendő úr felsorolta Giczi Balázs tanulmányait, s hogy játékaival már hány helyen szerzett örömet az embereknek. Meglepődve hallgattam, hogy még egy együttesnek is tagja. Egy órán keresztül élvezhettük magával ragadó játékát. A komolyabb és vidámabb darabok felváltva követték egymást. Igazi feltöltődés volt. Alig vártam, hogy megláthassam azt, aki ezt a csodálatos élményt adta nekem. Ekkor lepődtem meg igazán, mert ezt az érett, nagyszerű játékot egy „fiatal” embertől kaptam.

Köszönöm az élményt és további sok sikert kívánok neki!

Dobiné Samu Gabriella

Szent Márton Találkozó

Július 9-10. között került megrendezésre Szent Márton születésének 1700 éves jubileumi évfordulója alkalmából a Szent Márton Találkozó, melynek Szombathely adott helyet.

Mi, szentivániak a pannonhalmi egyházközösséggel együtt utaztunk a találkozóra vasárnap. A napot közös szentmisével indítottuk a Sárló Boldogasszony-székesegyházban, melyet Veres András, immár győri megyés püspök celebrált. Ez volt egyben a búcsúzó szentmiséje is. Ezt követően a programok több helyszínen folytatódtak, egymással párhuzamosan, így biztosan mindenki talált számára érdekes előadást.

Az Emlékmű-dombon felállított nagyszínpadon Csiszér László és zenekarának dicsőítő koncertjét hallgathattuk meg, majd Eperjes Károly Kossuth-díjas színművész tett tanúságot hitéről.

Mi ezután a „szerzetesi kávézó” programon vettünk részt, ahol a szerzetes rendekkel ismerkedhettünk meg játékos formában, illetve lehetőségünk nyílt személyes beszélgetésre is a nővérekkel.

A délután egyik kiemelkedő programja a szlovákiai Cenacolo közösség bemutatkozó előadása volt, melyet mindenki izgatottan várt, hiszen itt fiatal keresztények tettek tanúságot megtérésükről. A „Comunitá Cenacolo” egy keresztény közösség, amely befogadja az utat tévesztett, csalódott, reményvesztett, többségében szenvedélybeteg fiatalokat, akik arra vágnak, hogy megtalálják önmagukat, az élet értelmét és örömet.

Ezt követően elimádkoztuk a vesperást, melyet Albert atya vezetett és kísért gitáron. Közösségünk aktívan közreműködött az imában és az énekekben.

A találkozó lezárásaképp a sokak által nagyon várt Ákos-koncertet hallgathattuk meg.

Mi ezután útnak indultunk, de akinek kedve volt, és ideje is engedte, együtt szurkolhatta végig a foci EB döntőjét az Emlékmű-dombon.

Mindannyian fáradtan ugyan, de nagyon sok élménnyel gazdagodva és lelkileg feltöltődve tértünk haza.

Horváth Eszter és Varga Timi

Szent Márton zárándoklat

Pannonhalma - Szombathely, Szent Mártontól – Szent Mártonig, szép lassan ezek a kifejezések beleivódtak a gondolataim közé. Az első perctől éreztem a hívást, mennem kell! Ábel atya személyes invitálásakor a templomban már tudtam, hogy ez az én utam (is). Sok mindenért húzunk túracipőt, veszünk hátunkra hátizsákot és indulunk el, abban a reményben, hogy megérkezünk. Öten indultunk Szentivánról, mindannyiunk zsákjában benne volt az a valami, amiért úgy éreztük, hogy menni kell. Kilenc nap. Kilenc nap távol a családtól, kilenc nap, mely próbára tett bennünket fizikailag, lelkileg egyaránt. Kilenc nap, melyben voltak gyötrelmes mélységek és felemelő magasságok. Kilenc nap, mely alatt Szent Márton életét tanulmányozva és feldolgozva a saját éltünk dilemmáit, kérdéseit is az Úr elé tudtuk tenni.

Első nap, szombat, Pannonhalma: *A kezdet* - szívélyes fogadtatás, kíváncsi, érdeklődő tekintetek, mindenki mustrálja a másikat, kivel is töltjük az elkövetkező napokat. Csoport-alakulások. Nyugtalan éjszaka.

Második nap, vasárnap, Bakonyszentlászló: *Megtérés* - Ünnepi, felemelő szentmise, főapáti áldás, elindulás. Eső, eső, eső... Fáradt megérkezés, és a kétely, hogy képes leszek-e másnap elindulni.

Harmadik nap, hétfő, Bakonybél: *Próbatétel* – Életem első második napja zárándoklaton. Kellemes fáradtság, elindulunk. Irány a Bakony. Az előzetes útvonal alapján azt gondoltam, hogy fizikailag számomra a legnehezebb szakasz jön. Tévedtem. Harangszós, Mária-énekes, könnyes megérkezés a monostorba. Hazaérkeztünk.

Negyedik nap, kedd, Attyapuszta: *Habitus* – Megtapasztaltam, hogy vigyáznak, figyelnek rám, úgy, hogy ne vegyem észre. Köszönöm! Ezáltal ami nagyon nehéz, az is könnyebbé válik! Csodálatos táj, nagy beszélgetések.

Ötödik nap, szerda, Mihályháza: *Kommunió–exkommunió* – Ökumenikus nap Mihályházán. Elmondhatatlan, leírhatatlan. Szeretet, tisztelet, odafigyelés.

Hatodik nap, csütörtök, Celldömölk: *Szabadulás* – A bűnbánat napja. Utunk Máriához vezet. Hosszú, göröngyös út,

amelyen megérkezünk. Próbára tesz bennünket lelkileg, fizikailag egyaránt. Mária vár minket! A nap végén letehetjük terheinket az Úr elé, az este már könnyebb.

Hetedik nap, Sárvár: *Látás* – Összeszoktunk, csapat vagyunk. Fáradunk, de a cél egyre közelebb. Egymást segítjük, és egyre inkább hisszük, hogy megérkezünk.

Nyolcadik nap, Szombathely: *Hamuban* – Az utolsó útnak indulás, várjuk, hogy megérkezzünk, de nem akarunk odaérni. Zarándokpótló, cserkészek a város határban, fáradt, de boldog megérkezés, zarándokkeresztek megáldása, esti beszélgetés. Már most tudom, hogy hiányozni fog!

Kilencedik nap, Győrszentiván: *Hazatérés* – Fáradtság, fájó lábak, büszkeség. Várom, hogy otthon legyek, de nehéz az elválás is. Tudom, hogy ez a kilenc nap kitörölhetetlenül az életem része. Jó itthon lenni!

A zarándoklaton megéltem, megtapasztaltam olyan lelki és fizikai dolgokat, amelyeket máskor, más körülmények között nem tudtam volna. Szeretném újraélni egyszer, bízom benne, hogy az Úr lehetőséget ad rá, de ha nem, azt is elfogadom.

Kilenc nap, mely ismét bebizonyította, hogy Istenben bízva, Órá támaszkodva nincs olyan, hogy lehetetlen.

Köszönöm Ábel Atyának, Andinak, Robinak, Norbinak, Tóninak és mindenki másnak, hogy az út, amelyen együtt mentünk, időnként a közös utunk is volt!

Nyáriné Gábrriel Mónika

Taizéi Ifjúsági Találkozó

Szeptember 24-én, szombaton egyházközségünk tagjaival Taizéi Ifjúsági Találkozón vettünk részt Pannonthalmán.

A találkozót a Pannonthalmi Főapátság a Taizéi Közösséggel, a Győri Egyházmegyével, a Veszprémi Érsekséggel, a Nyugat-Dunántúli Evangélikus Egyházkerülettel, illetve a Dunántúli Református Egyházkerülettel közösen szervezte. A célja, hogy az Egyház három

felekezetének tagjai megismerjék egymást, közelebb kerülhessenek egymáshoz, és tagjai mindinkább gyakorolhassák az irgalmasságot egymás iránt.

A találkozó már pénteken kezdetét vette, hiszen abban az örömteli lehetőségben volt részem, hogy kifejezetten a találkozó alkalmából alakult kórus tagjaként vehettem részt az eseményen. Csodálatos volt számomra, a kórus összehangolt, kitartó és kemény munkája az éjszakába nyúló próba ideje alatt. Mindannyiunk számára fontos volt, hogy másnap megörvendeztethessük a résztvevők szívét, ezáltal a Jóisten szívét.

A regisztrációt követően a találkozó közös reggeli imádsággal vette kezdetét. Várszegi Asztrik főapát úr köszöntőjét követően Alois testvér, a Taizéi Közösség perjele osztotta meg gondolatait a résztvevőkkel Az irgalmasság bátorsága című írása alapján. Alois testvér az irgalmasság gyakorlásának öt javaslatára hívta fel a figyelmet:

1. „Bízzuk magunkat Istenre, aki maga az irgalmasság.”

2. „Megbocsátani mindig és örökké.”

3. „Ismerjünk meg egy nehéz emberi helyzetet- köteleződjünk el másokkal összefogva.” Itt a harmadik javaslatnál Alois testvér példaként az irgalmas szamaritánus történetét említette, az irgalmasság ikonjáról szeretettel ránk tekintő Krisztussal kapcsolatban. Üzenete a következő: „Merjünk közel menni egyedül vagy másokkal egy nehéz emberi helyzethez a környezetünkben, az útszélien. Az irgalmasság nem szenvedő, hanem igényes, meghozza végtelenül.”

4. „Az irgalmasság társadalmi dimenziói.”

5. „A teremtet világ iránti irgalom.”

A délelőtti programok kiscsoportos beszélgetéssel zárultak, melyek témája az Alois testvér által felsorolt szempontok voltak. A beszélgetések és a rövid pihenőt követően kezdetét vette a déli imádság, majd a közös ebéd.

A három órakor kezdődő fórumbeszélgetések előtt fakultatív jelleggel lehetőség nyílt idegenvezetővel, a Pannonhalmi Apátság megtekintésére.

A fórumbeszélgetések öt témakörben voltak elérhetőek: Imádság, zarándoklat; Cigányság; Menekültek; Reform-Szerzetesség-Reformáció; Társadalmi igazságosság. Nagyon nehéz volt választani az

előadások közül, hiszen minden téma nagyon érdekesnek mutatkozott.

Hatodik lehetőségként, aki a csöndes imádságot, illetve a lelki beszélgetést választotta, a Boldogasszony-kápolnában lelt otthont az elcsendesedésre.

A fórumbeszélgetéseket követően kezdődött az esti imádság, amely „A fényem Jézus te vagy, ó, jöjj, és ragyogd be az éjem” kezdetű dallal zárult.

Csodálatos napot tölthettünk Pannonhalmán a szolidaritás, a kiengesztelődés, az irgalmasság és a béke jegyében. Hüen jellemezte az egész napot a Szent Márton-év jelmondata: „Közösségben vagyunk...”

A lenyugvó nap aranyfényű sugarainál búcsút vettünk a monostortól és elindultunk hazafelé. Szívünkben szeretettel és a nap élményeivel, melyet Istentől és egymástól kaptunk, hogy továbbadhassuk az otthon maradottaknak is.

Zvezdovics Ildikó

Máriabesnyői zárandoklat

Szeptember 11-én, Kisboldogasszony napja alkalmából a pannonhalmi és a szentiváni hívek egy csoportja Bese Gergő atya szervezésében máriabesnyői zárandoklaton vett részt. A pannonhalmi résztvevőket Kondor Natália, a szentivániakat Rikovics Kati néni fogta össze.

Vasárnap reggel fél hatkor érkezett az autóbusz Pannonhalmáról a templom elé. A beszállás után hat órakor elindultunk. Az úton két atya: Bese Gergő és dr. Horváth Ciprián (volt szentiváni plébános) kísért el bennünket. A hívek köszöntése után mindenki kapott kinyomtatott imádságot és énekeket, melyeket az úton sorra vettünk. Az imádságok szünetében Zvezdovics Ildikó – kedves úti- és zárandoktársunk – a kapucinusokról tartott egy rövid ismertetőt, mert Máriabesnyőn korábban kapucinus rend működött. Jelenleg Pesten és Móron szolgálnak kapucinus rendi atyák.

Egy „fészülködési” szünettel negyed tízkor értünk Máriabesnyőre. A buszból kiszállva, előkerült a kereszt, a zászlók és a hangosítás kellékei. A vállalkozók vitték a zászlókat, melyek között voltak magyar, valamint a Krakkói Ifjúsági Találkozóról hozott zászlók. Közülük különösen megragadott kettő: az egyik Szent II. János Pál pápát, a másik Fausztina nővért ábrázolta. Én vittem a hangosítást. Énekelve mentünk fel a templomhoz. A kegytemplomba belépve, imádkozva ment a csoportunk előre a Szűzanyát köszönteni. A búcsúi szentmise tíz órakor kezdődött, amit Varga Lajos váci segédpüspök celebrált. Mindkét velünk érkezett atya koncelebrált. A pannonthalmiak részéről a már említett Kondor Natália két lánya, a szentivániaiak közül pedig Nyári Ákos ministrált. Az áldozás után kezdődött a körmenet, amelyen egymást követték a zarándok csoportok. Nekem különösen tetszett a Harmonikás csoport és a Máriás lányok csapata, akik szép hosszú fehér ruhában vitték a Szűzanya szobrát. A szentmise befejeztével, kis szünet után kezdődött a keresztút. A búcsú zárásaként litánia volt a kegytemplomban.

Bevallom, egy kicsit nekem is könnyes lett a szemem, mikor a meghatottságtól némely zarándoktársunk elsírta magát. A litánia befejeztével az ott lévő csoportok imával köszöntek el a Szűzanyától. Így tettünk mi is. A buszhoz énekelve mentünk, akárcsak odafelé.

Visszafelé jövet útba ejtettük Tatán a Kapucinus templomot. Itt is szívélyesen fogadtak bennünket. A templom plébánosa kis történeti ismertetőt tartott a templomról, majd egyik társunk gitárkíséretével elénekeltük a „Mária, Mária szép virágszál” kezdetű éneket. Végül a sekrestyéből indulva megleltük a kapucinusokról szóló kiállítást: a sekrestye szép, intarziás bútorzatát és a plébános atya több ezer szentképéből való válogatást.

Elköszöntünk és az autóbuszra felszállva, elindultunk haza. Este fél hétkor érkeztünk a templom elé. Tovább utazó pannonhalmi útitársainktól búcsút véve mindenki élményekben és lelkileg gazdagon tért vissza az otthon maradtakhoz.

ifj. Nagy Sándor

Egy másik résztvevő élménye

Szeptember nyolcadikán Mária születésének ünnepén, Bese Gergő atya és Rikovics Kati néni szervezésében Máriabesnyőre zárandokoltunk az ottani bazilika búcsújára. Már korán reggel elindultunk, hogy az ünnep egészen részt tudjunk venni. A buszon Gergő atya megtanította nekünk a tradicionális besnyői énekeket, amiket a szentmisén és a Mária-köszöntésen énekeltünk orgona és harmonika kíséretében.

Kegyhelyen még sosem voltam búcsún, ezért nagy érdeklődéssel vártam, hogy milyen lesz. Nagyon meglepő, és egyben jó érzés is volt számomra a búcsú. Meglepő, mert nem számítottam rá, hogy ilyen sokan lesznek; és nem csak idősebbek, de fiatalok, korombeliek is rengetegen voltak, közülük sokan népviseletben. Jó érzés volt látni és tapasztalni, hogy vannak, akiknek a hagyomány még mindig része az életüknek, és jó volt becsatlakozni kicsit ebbe az élő, lüktető szívverésbe.

Nyári Ákos

A templomtorony titkai

Kisgyerekkoromban csodálattal néztem a harangozót, amikor a templomba belépve, a mennyezetről lelógó kötelet húzogatva megszólaltak a szédítő magas toronyban lévő harangok. Jó pár évvel később, temetések alkalmával a harangozó, vagy nagyobb fiúk felügyelete mellett én is harangozhattam. Aztán rájöttünk arra, hogy amikor a kötelet lehúztuk, azt elengedve, jó magasra fölgorva elkaptuk a kötelet, akkor magasra fölrántott bennünket a harang. Még később

már föl is merészkedtünk a toronyba, persze akkor, amikor zúgtak a harangok, de ezt mélységesen elhallgattuk.

Ezen írásom hátralévő részében a toronylátogatásra még visszatérek, hiszen ez indított e cikk megírására. De vissza az előző gondolatmenethez! Élmény volt a második-harmadik faluig ellátni, fölfedezni az ismerős helyeket. Rengeteg galambfiókát és bagolyfészket fedeztünk fel. Megtapogattuk a toronyóra szerkezetét. Végigkövettük, a fogaskerekek hogyan adják át egymásnak a mozgást, és mint lesz az egyenletes kattogásból időmérés. Egyszóval rosszkodtunk. Persze nagyon vigyáztunk, óvatosak voltunk, mert tudtuk, hogy veszélyes, amit csinálunk.

Most, jó 50-60 év elmúltával, nem mertem fölmenni a templomunk tornyába, nem azért, mert inamba szállt a bártorság, hanem mert a toronyba vezető lépcső életveszélyesen korhadt volt. Nemcsak a lépcsőfokok, hanem a tartógerendák is. Talán 20 évvel ezelőtt voltam fönt a harangoknál, akkor a lépcső teljesen jónak tűnt két lépcsőfok kivételével. Azóta hihetetlenül elkorhadt, szúette lett. Nincs napi használatban, de időnként fel kell menni a harangokhoz a szerkezet biztonságát, a harangozás automatikáját ellenőrizni, esetleg javítani. Mennyit változott a világ! Már harangozó sincs. Régen a szegény faluknak nem volt pénzük a harangozót fizetni, ott maga harangozott a pap, és a mai gyerekeknek ilyen élményben már nincs részük.

Egy szó, mint száz, a képviselőtestület elhatározta, hogy a korhadt lépcsőt le kell bontani és újat kell helyette csináltatni. Több ajánlatot kértünk és végül egy győrájbaráti társaságot bízunk meg az elkészítésével.

Természetesen úgy kellett szervezni a munkát, hogy a szerelő állványon állva kellett lebontani a régi lépcsőt és fölépíteni az újat.

Elképzzelheti a kedves olvasó, hogy amikor a hatalmas daru a toronyablakon keresztül szedte le a korhadt deszkákat és rakta föl az új lépcső elemeit, a járókelők megálltak megcsodálni, vagy menet közben néztek föl, és majdnem orra estek.

A gyártó cég több méter hosszú elemeket gyártott, hogy itt helyben „csak” össze kelljen szerelni azokat. A lépcsők csúszásmentesek és az egész szerkezet horganyzott. Természetesen végig kapaszkodóval szerelték föl. Most már fel lehet menni biztonságosan.

Úgy gondolom, a képviselőtestületnek erre sok évig nem lesz gondja.

S.

A temetőről

A temető az a hely, ahol a holttesteket vagy hamvakat örök nyugalomra helyezik. Éppen ezért a temetőt semmilyen más helyhez nem lehet hasonlítani. Aki oda belép, azt valami különös érzés fogja el. Akaratlanul is visszafogja magát, elgondolkozik, hiszen rengeteg emlék szállja meg, különösen, ha valamennyire is ismerte az elhunytakat.

A temetőnek különös varázsa van. A sírokon a legkülönfélébb virágok, vagy csak egyszerűen fedlap. Halottak napja táján esténként van igazán varázsa. A rengeteg égő gyertya és mécses különös hangulatot áraszt.

„Szeretem a temetőket. Egyszerűen és közönségesen. Szeretem a színeit, az őszi sárgáját, a haragoszöld tónusait, a csendjét... kezemben egy becsukott könyvvel sétálok és csodálkozom, milyen csendesek egyszerre a lármás emberek, hogy hangzik ki beszédük a csendbe és az örökkévalóságba.” (Kosztolányi Dezső)

Mit tagadjam, ha hazamegyünk a falumba, az első, hogy kimegyünk a temetőbe, hiszen anyai részről még az üknagyszülők sírja is megvan. Nekem ezért is kedves hely a temető.

Az a mondás járja, hogy a temető rendezettsége megmutatja, hogy a települést milyen emberek lakják. Nemcsak a sírokat kell megnézni, hanem az utakat, a ravatalozót, a kápolnát és a hulladékgyűjtőt is. A szentiváni régi temető nagy területen fekszik, sok a sír, ebből adódóan sok a hulladék. Rengeteg az elszáradt virág, koszorú, mécses. A hulladékgyűjtő konténer helyét valamikor markolóval kimarkoltatták, de az oldalait az eső bemosta, egyszóval rendezetlen volt.

A képviselőtestület úgy döntött, hogy a konténertárolót betonblokkokkal körbefalazzatjuk. Ez a nyáron meg is történt. A korlát hegesztését és a falazás lemezzel való borítását a képviselőtestület tagjai végezték.

S.

Ui.: Mivel a szerző is részt vett a munkában, ezért nem írhatta le, de a szerkesztők hozzáteszik: Köszönet érte!

Charlie nénje

A régi görögök azt tartották, hogy a humor az istenek ajándéka. Keresztény felfogásunkba is belefér, hogy a humor isteni ajándék. Hiszen XXIII. János pápa imájában az áll: „add, hogy ... éljen bennem szikrányi humor, mert erre nagy szüksége van, ennek a szomorú világnak.”

A Genesius Színjátszó Kör vezetőit is ez a gondolat inspirálhatta, amikor ez évi előadásuknak a Charlie nénje című zenés, táncos darabot választották. A feladat nagy volt, mivel sem képzett táncosok, sem képzett énekesek nem állnak rendelkezésükre. A színjátszó kör 15 évi fennállása alatt ez volt az első előadás ebben a műfajban. Kíváncsian vártam a bemutatót. És nem csalódtam.

Igazán vidám estben volt részünk. A főszereplő a női ruhába öltözött Baberly (Burger Gábor) mindent bevetett, hogy jól szórakozzunk, és hihető legyen: ő az igazi nagynéni. Különböző egyetemista társai, Charlie és Jack (Szántó Dani és Nyári Ákos) nem tudják vendégül látni szerelmeiket (Kiss Bogi és Kiss Rebi) villás reggelire gar-

dedám nélkül. Pedig nevelőjük Spittigue (Horváth Róbert) ebben a dologban nagyon szigorú. Hajthatatlan addig, amíg ki nem derül, hogy a nagynéni özvegy és nagyon gazdag. Azonnal a néni kezére pályázik. Azonban szerencsétlenségére egy másik pályázó is felbukkan, az elszegényedett ezredes (Nagy Sándor), Jack apja.

A szálak azután gubancolódnak végképp össze, amikor megjelenik az igazi nagynéni (Skaper Zsuzsa), akinek kíséretében van Baberly eltűnt szerelme, Miss Ella Delahay (Skaper Vivi).

A Charlie és Jack szolgálatában álló inas (Otoltics Peti) nagy segítségére van a két ficsúrnak a szálak összekeverésében és kibogozásában. Szolgálja gazdáit, bonyolítja levelezéseiket, kölcsöneiket nem egyszer saját zsebből finanszírozva. Mindezt szenvtelen arccal, előkelő modorban és nagy adag lenézéssel.

Végül minden és mindenki a helyére kerül. A történetet vidám, andalító, nosztalgikus dalok és táncok szövik át. Nem biztos, hogy minden hangjegy és minden tánclépés a helyén volt, de a kis csapat lelkesedése magával ragadta a közönséget is. Lubickoltak a szerepükben és a közönség lelkes tapsokkal jutalmazta produkciójukat.

Köszönjük nekik ezt a szép estét, ezt az „isteni” ajándékot.

Takács Józsefné

Bérmálkozás

Elsőáldozás

Eseménynaptár

Adventben november 28-tól minden hétköznapi reggel 6 órakor **hajnali szentmisét** tartunk a templomban. Minden karácsonyra készülő testvérünket szeretettel várunk!

Adventi gyertyagyújtás lesz minden szombaton az esti szentmise után. Első alkalom november 26.

December 4-án 15 órakor **Jótekonysági koncert** lesz a templomban. A helyi kórusok mellett Szulák Andrea lép fel.

December 16-án 17 órakor **Bűnbánati liturgiát (gyónási lehetőséggel)** tartunk a templomban.

December 18-án, Advent 4. vasárnapján a 10 órai szentmise után **Élő Betlehem** lesz a plébánia előtt.

December 24-én 23 óra 30 perckor az éjféli mise előtt, és december 25-én a fél kilences szentmise után színjátszóink előadják a templomban **A napkeleti királyok c. jelenetet**.

December 25-én a délelőtti szentmisékben lesz a **családok megáldása**, szeretettel várjuk a kisgyermekes családokat, különösen az idén keresztelteket.

December 27-én az esti szentmisében **Szent János napi boráldás** lesz templomunkban.

December 31-én a 18 órai szentmisében tartjuk az év végi **Hálaadást**.

Január 1. **Szűz Mária, Isten Anyja. Főünnep.**

Január 20. A Genesius Színjátszó Kör előadja a **Charlie néni**c című darabot a győrszabadhegyi József Attila Művelődési Házban (Győr, Móra Ferenc tér 1.)

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné